

VÝ OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXV

Paříž

Číslo 3

Karel Čapek

květen - červen 1994

ALELIDÉ

to je takový zvláštní druh lidí, kteří ke všemu, s čím se setkají, mají nějaké "ale", nějakou svou výhradu. Jejich řeč není "ano ano" ani "ne ne", nýbrž "ano, ale" nebo "ne, ale". Kdybyste jim řekli, že dvakrát dvě jsou čtyři, odpoví vám na to pohotově a s jakousi převahou: "ano, ale dvakrát tři, pane, je šest". Načež od vás odejdou s uspokojením, že se nedali a že to vaše tvrzení uvedli, jak se říká, na správnou míru. Kdybyste se pohoršili, že Petr je zloděj a huncút, odpoví: "Ano, ale tenhle Capl není o mnoho lepší."

Jak známo z mluvnice, ale je spojka odporovací. Alelidé nic nevyvracejí ani nepopírají, jenom odporují, kladou všemu jakýsi odpor; jsou to od národy špatní vodiči, ve kterých se ztrácí sdělovaná energie. Nepopírají, že dvakrát dvě jsou čtyři; dají jenom najevo, že na tom tak mnoho nezáleží, a že na světě jsou důležitější fakta, například to, že dvakrát tři je šest. Kdybyste před nimi vytáhli z vody tonoucí dítě, vyjádří se asi v ten smysl, že vaše jednání bylo sice správné, ale že na lodi Mafalda utonulo tři sta osob a ty že nikdo z vody nevytáhl. Můžete pomoci chudému, ale tím se ještě, holenuku, nevyřeší sociální problém. Zkrátka nemůžete udělat nic, ani vyslovit nic, aby se na to nedalo pověsit nějaké ale. Od toho tu jsou alelidé; oni vždycky mají víc rozumu, oni si vždycky vzpomenou na něco, co lze káravě vytknout jako nedostatek, neúplnost a špatné řešení.

Být alečlověkem má své výhody: 1.) Vědomí intelektuální převahy, s níž opravujeme a "odkazujeme do náležitých mezí" činy i poznatky svých bližních. 2.) Příznivou možnost nic nedělat nýbrž obírat se jenom zaujímáním svého stanoviska, vytyčit své výhrady a tím jaksi uplatnit své já. 3.) Hluboké uspokojení z toho, že takto můžeme otravovat druhé lidi. Toto "ale" je povětšinou nemocí intelektuálskou. Prostý člověk má spíš co dělat s věcmi než se stanovisky k nim, nesnaží se odlišit své já zdůrazňováním svého zvláštního hlediska. Proto intelektuálové prohrávají, jakmile jde o věci obecné; pro samé výhrady přestávají být schopni prostého, rozhodného ano nebo ne, všechny pravdy jsou pro ně ověšeny samými

Ing. arch. Jan Sokol
Návrh kostela pro Zlín — 1940

"ale", která je omezují. Alelidé prohrají všechno, čeho se dotknou, zůstane jim jenom jejich "ale". Chraň nás Pánbůh od alelidí! (Z knihy *O lidech*, 1934. - Kráceno).

■ Zajímavosti z domova i ze světa

■ Podle odhadů žije za hranicemi ČR přes dva milióny krajanů (v USA v r. 1990 1,3 mil., v Kanadě 73.000, v Rakousku 30.000). Přesný počet lidí, kteří se do ČR po r. 1989 vrátili, nikdo nezná : odhad zní pět až deset tisíc. Ze Západu se vrací převážně starší lidé a ti méně úspěšní. Navrátilci si nejčastěji stěžují na volební a restituční zákon. Podle předsedy zahraničního výboru *Jiřího Payna*, se parlament změnami obou kritizovaných zákonů nezabývá. Na dotaz novinářů z *Respektu*, jaký má sněmovna vztah k více než pětině domácí populace žijící v cizině, odmítl pan Payne hovořit. Prý na to nemá čas.

■ Podle průzkumu IVVM má většina českých občanů přinejmenším rezervovaný vztah k emigrantům. 72% z dotazovaných se domnívá, že krajané v zahraničí jsou *bohatí lidé*.

■ V ČR bylo v roce 1993 spácháno 278 vražd a ve srovnání s předchozími lety se jejich počet zvyšuje. K "normálním" vraždám přibyl nový druh trestného činu - vražda ekonomická, která je konkurencí honorována velkými peněžními částkami. Také se zde etablovaly zločinecké organizace podobné italským, i ještě tvrději organizovaný zločin ruský. Profesionalita vrahů prudce vzrostla, často se objevují "nešťastné pády" z oken a "poražení" na ulici. Mimo oněch 278 vražd existuje i značný počet pohřešovaných lidí, o nichž policie ví, že neopustili území republiky, ale nepodařilo se je najít. Také krádeže vozidel, zvláště zahraničních, jsou v Praze už delší čas zdrojem miliónových zisků jednotlivců i mafií : každou hodinu mizí v Praze jedno auto.

■ *Mons. Karel Vrána*, rektor Nepomucena v Římě od r. 1978, jemuž tato kolej vděčí za šťastné vyřešení tehdy svízelné finanční situace, odešel natrvalo do Prahy, aby přednášel na teologické fakultě KU. Novým ředitelem Nepomucena byl jmenován *P. Karel Pilík*, dosavadní rektor pražského Arcibiskupského semináře.

■ Jak oznámil *Otec Kolář* v minulém čísle *Oběžníku* (2 / 94), bylo vybráno po české mši sv. dne 12. února tr. pro konto *Bariéry* 500 FF. Tuto iniciativu vyvinuli studenti, kteří s tímto projektem a nově vzniklou nadací seznámili přítomné. Jedná se o pomoc tělesně postiženým výstavbou bezbariérových zařízení i rušením bariér podobně jako je tomu již delší dobu ve Francii. Doufejme, že bourání bariér se uskuteční i ve vztazích mezi zdravými a postiženými lidmi.

■ Dne 7. března tr. přijal Svatý otec Jan Pavel II. oficiální návštěvu prezidenta ČR V. Havla, s nímž hovořil ve své soukromé knihovně 35 minut bez přítomnosti tlumočnicků. V závěru návštěvy poděkoval V. Havel za papežské požehnání a vyjádřil naději, že v dohledné době bude moci přivítat Svatého otce ve své vlasti.

■ *Nakladatelství Jiřího Poláčka* v Praze vydalo obrazovou pamětní publikaci *České korunovační klenoty* a knihu *Zahrady Pražského hradu*. Ceny bez poštovného 145 a 240 Kč. Adresa nakladatelství : Křemencova 1, 110 00 Praha, ČR.

■ Vedení KSČM (Komunistické strany Čech a Moravy) oznámilo, že v " případě změny politického klimatu " bude podporovat návrat podniků do rukou pracujících.

■ *P. Josef Pazderka* oslavil 21. března tr. v Praze své šedesáté narozeniny. V září 1968 odešel do Rakouska, vystudoval teologii v Innsbrucku a pastoračně působil na londýnském Velehradě. V té době několikrát navštívil i naši *Misii* v Paříži. V r. 1992 se vrátil do ČR k práci na obnově národa i jezuitského řádu.

■ U příležitosti vydání knihy *Laveur de vitres et Archeveque* (autor Alain Boudre nakl. Cité Nouvelle 131, rue Castagnary 75015 Paris), přijel 28. dubna tr. "na skok" do Paříže bývalý umývač výloh, dnešní pražský arcibiskup, Msgr. Miloslav Vlk. Na tiskové konferenci v Senátě a na schůzce s pařížskými katolíky hovořil o své životní dráze i o situaci české církve, která není nijak růžová, neboť i věřící opouštějí základní morální hodnoty a propadají lákadlům spotřební společnosti. Z tohoto setkání jsme si odnesli dojem, že poslání Otce M. Vlka v Praze i v čele Rady evropských biskupských konferencí nebude snadné.

■ Zemřeli: zpěvák, textař a skladatel *Karel Kryl*, v r. 1968 proslulý svou deskou "Bratříčku, zavírej vrátka", a herec *Rudolf Hrušínský*.

■ Mezi 18. a 24. červencem tr. má dojít ke srážce komety *Shoemaker-Levy 9* s planetou Jupiter. Je to první meziplanetární havárie, která byla v historii astronomie předpověděna.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

●... Čeští studenti mají lepší středoškolské vzdělání než Američané. Ale zase mají daleko méně iniciativy. Žijí v ovzduší, kde iniciativa je pořád něco podezřelého, kde se lidé stýkají takovým leninským bojovým způsobem a odpovědnosti každý všemožně uhýbá. Za komunistů tohle bylo důležité, tak se přežívalo. Mladí Američané ale žijí v demokratickém prostředí, kde je samozřejmé, že člověk vyvíjí iniciativu, kde se lidé setkávají v dialogu a kde odpovědnost patří ke svobodě. *Univ. prof. Erazim Kohák*

●... Majitelé zahraničních aut v ČR jsou přesvědčeni, že si na silnicích a ulicích mohou dovolit vše. Když se do těchto aut podíváte, narazíte na unifikované tváře ne nepodobné bývalým tajemníkům. Nebo to jsou mladí pánové podnikatelského vzhledu, které dřív bylo možno vidat před prodejny Tuzexu. Dá-li v centru Prahy cizinec v autě přednost vozičkáři na vyznačeném přechodu, zmalovaná dáma v autě za ním začne rezolutně troubit - vždyť zde přece jede ONA, nejspíš ke SVĚMU kadeřníkovi. Také jistá soukromá podnikatelka - doktorka práv v Praze 2 - v Audi 100 nějak "přehlédla" pokyny policejní hlídky k zastavení. Při pronásledování se snažila policisty zlikvidovat vytlačení a když byla přece jen dostižena a zastavila, stihla ještě jednoho policistu nakopnout. *Svobodné slovo.*

●... Listopad 89 mně zlomil vaz. Český národ opět jednou zradil otcovské dědictví, a místo aby začal nemilosrdně trestat, pil pivo a dopustil, aby se estébáci dali, u vědomí své beztrestnosti, na kšefty. (...) V Čechách nebyl dán průchod *spravedlnosti*, což je pro muže urážející. Není myslitelné, aby někdo zničil mně, moji ženě a dětem život a já dělal hedvábnou revoluci. *Básník Ivan Diviš, Mnichov*

●... Jsem připraven nenechat si vzít Československo i za cenu třetí světové války. *Leonid Brežněv 31. července 1968.*

●... Ve snaze neprovokovat Moskvu a současně uklidnit národy, které zakusily ruské objety, kolportuje prezident Clinton utopické Partnerství pro mír namísto bez-

pečnostních garancí. Žádné tvrzení opaku nezmění skutečnost, že tento naivní pře-
 lud uvrhává země, které se právě osamostatnily, do uspořádání, kde si Moskva
 osvojuje nadvládu a právo veta. Protest Moskvy proti tomu, aby se bývalé satelitní
 státy přičlenily k Alianci, bylo zlé znamení potvrzující tendenci Ruska považovat tyto
 státy za svoje zájmové pásmo. Je však alarmující, že Západ praktikuje novou politiku
 appeasementu pod titulem Partnerství pro mír na úkor autentických snah o nezá-
 vislé demokratické uspořádání ve střední Evropě. Ve své naivitě sází Západ na "de-
 mokrata" Jelcina dávno potom, co Jelcin zanechal osudu své někdejší reformní
 spojence a sám hledá kompromisy s antidemokratickými silami.

Překvapuje, že česká vláda podepsala vlastní ortel v tradici svých předchůdců.
 Odmítnout urážlivý nesmysl zvaný Partnerství pro mír by bývalo bylo mnohem méně
 nebezpečné, než se mu upsat. Tím by si byla Praha uchovala svobodu jednat o
 vstupu do NATO anebo jednat o vzájemné obraně s některými vybranými státy. In-
 tegrace ČR do západního společenství by Moskvu sice iritovala, ale de facto by jí
 akceptovala už také proto, že nemá s bývalou SSSR společnou hranici.

Vakuum mezi mocenskými celky nikdy nemělo dlouhodobou životnost. Dnešní
 protesty Moskvy by nevyvolaly žádnou konkrétní protiakci, protože zatím je Rusko
 rozpolcené a oslabené. Avšak za deset let lze předpokládat, že po nastolení moci
 vedené ideou Velkého Ruska, nebude Západ za účelem geografického rozšíření
 demokracie riskovat žádný konflikt.

Tom Luke.

● ... Národní stát, zvláště malého národa, by měl být domovem všem lidem svého
 původu a svého jazyka. Podobně, jako se Izrael navzdory všem potížím z přístěho-
 váleckých vin otvírá všem Židům, ať přicházejí odkudkoli. Vztah českých institucí k
 exulantům rozptýleným po světě, k volyňským a ke kazašským Čechům je ovšem
 zcela jiný. Zatímco do svých vlastí už odjeli kazašští Němci, Židé, Rusové, Poláci a
 Ukrajinci, do své vlasti nemohou odejít kazašští Češi ; těm tato země nabízí pouze
 statut uprchlíka. Navíc se v blízké budoucnosti bude chtít vrátit do ČR řada českých
 rodin i jednotlivců z Jihoafrické republiky. Zatím však český parlament "vítá" své
 krajany s překážkami a dělá z nich podezřelé cizince. Jako by české občanství bylo
 milodarem, který stát podle své vůle může či nemusí udělit, jako by se exulanti do-
 máhali vstupu do jakési výběrové organizace.

Jiří Franěk, Petr Petříček.

● ... S návratem svobody odpadla ideologická nadvláda i nad církví, stát i církev
 zamýšlejí vzájemnou nezávislost i v oblasti ekonomické. Restituce se může stát za-
 čátkem nezávislosti církve na daních poplatníků, z nichž si mnozí nepřejí, aby z je-
 jich daní byla církev financována. Avšak zatímco u fyzických osob se postupuje
 striktně cestou práva, při navrácení církevního majetku se jde cestou politickou, v
 čemž je patrné silné dědictví komunistické minulosti, neboť právo, spravedlnost i
 další hodnoty byly podřízeny ideologii. Jestliže někdo nechce vrátit církevní majetek
 který ostatně nemá sloužit (jako u soukromníka) jen vlastníkově, ale zprostředkova-
 ně i společnosti, a chce ho zprivatizovat a prodat, dovršuje zřetelně komunistické
 bezpráví. To je zlé znamení vývoje naší demokracie.

Otec arcibiskup M. Vlk.

● ... Církev je (dnes) u nás vytlačována ze společnosti a je jí přiznávána už jen
 kompetence obřadní a úloha sociální záchytné sítě v dravé společnosti, řízené od-
 hlasovanými zákony, které už nikdo nemá právo poměřovat nějakými jinými měřítky.
 S otázkami, týkajícími se smyslu života, se na církev obrací stále méně lidí. Jednou
 z nešikovných obran církve je tu zdůrazňování její sociální činnosti. Má se tím doká-
 zat její užitečnost a takřka nenahraditelnost v oblasti, kterou právě společnost církvi

rada přenechá. Zmenšuje to její vlastní výčitky svědomí i výdaje, které by jednoho dne do této sféry musely stejně začít plynout. Církev je tak ale definitivně odkázávána do úlohy ucpávače děr, vznikajících zákonně v systému, který nechápe, proč by měl respektovat menšiny, hlavně ty společensky slabé a nevýznamné. (...) Jestliže se církev stáhne výhradně do sociální sféry, bude sice konat užitečnou práci a uklidní svědomí své i společenské, ale vyčerpá zde síly, potřebné k plnění vlastního poslání. Tím je hlásání evangelia a prorocká snaha být hlasem svědomí jednotlivců i všeho lidu. Církev v kladných hodnotách demokracie rozpoznává křesťanské ideály respektu k člověku a jeho právům, ale sama přináší základ, na kterém jediné celá demokracie může stát.

Petr Kolář SJ

● ... Křesťané nemají naději, budou-li se i nadále prezentovat jako výlupek všech ctností a dobrotiví fridolíni. Tyhle vlastnosti jsou totiž málem synonymem hlouposti.

Agatha Christie

*U nás v Kotovské, aneb až je veselo -
jen když je trochu smutno*

... Banka Bohemia A.S., Senovážné nám. 7, 110 00 Praha 1, vystavila garance v hodnotě téměř čtyřicetinasobně vyšší, než je její základní kapitál. Celá akce se stala prvním větším bankovním skandálem s mezinárodními dopady a značně poškodila pověst nejen Bohemie samotné, ale celého českého bankovníctví ve světě : před nákupem cenných papírů, které se objevily na americkém trhu, varovala americká vládní komise, která provádí dozor nad kapitálovým trhem. Garance od zprostředkovatelů si totiž koupilo "v dobré víře" především americké církevní sdružení National Council of the Churches of Christ v celkové hodnotě 13,2 miliónů dolarů, čímž patrně přišlo o značnou částku z fondů určených na sociální a charitativní účely. Tuto podvodnou akci zorganizoval Jiří Čadek (1942), viceprezident banky, bývalý podplukovník StB. Zatím na ní prokazatelně "vydělal" půl miliónu USD, ale je jasné, že se na této akci přivilila celá armáda profesionálních podvodníků. Je paradoxní, že ČNB nezajímá personální obsazení vedoucích funkcí v bankovníctví. Zdá se, že vysoký důstojník zločinecké organizace "hospodařící" s prostředky a úsporami občanů a podnikatelů, u nás nikomu nevadí. V Anglii a v USA musí vedoucí pracovníci bank informovat akcionáře i veřejnost o své minulosti, a co je nejdůležitější - nesmějí lhát.

Proti "neznámému pachateli" bylo podáno trestní oznámení, které - jako obvykle - mělo tak závažné věcné a právní nedostatky, že je vyšetřovatel musel vrátit. Bankovní rada České národní banky uvalila na Bohemii nucenou správu, a po viceprezidentovi této banky, Jiřím Čadkovi, vyhlásila policie celostátní pátrání.

Četli jsme knihu

Prof. ing. arch. Jan Sokol

P A M Ě T I

(Z rukopisu)

... Když jsem se (v říjnu 1929) ohlásil v Institut d'Etudes Slaves u tajemníka Dra Kupky v rue Michelet, dostal jsem se konečně k cíli své cesty, k Le Corbusierovi. Měl atelier v rue de Sèvres číslo 35. Čekal jsem moderní náročné prostředí, ale našel jsem řadový činžák s kostelem a vstoupiv, octl jsem se v rozsáhlém dvoře s patrovým ambitem. Atelier jsem našel v odděleném křídle ambitů v prvním patře.

otisky francouzských ctností, spojení velkého ducha víry a pevnosti rozumu, statečnost a odvahy, tak odlišnou od toho, co bylo a je u nás. (Kráčeno)

K nedožitým devadesátým narozeninám prof. Ing. akad. arch. Jana Sokola (* 24. 5. 1904, † 27. 9. 1987) do roku 1950 profesora architektury na Vysoké škole umělecko-průmyslové (VŠUP) v Praze. Původem z profesorské rodiny, pamatoval doby, kdy "učitelství nebylo jen zaměstnáním, ale i službou národu". Z jeho hlavních prací: Relikviář sv. Vojtěcha (1946); úprava krypty na Sázavě (1950); rekonstrukce Strahovského kláštera pro Památník národního písemnictví (1951 - 1954); vyhlídková cesta na Petříně (1954 - 1957); úpravy Přemyslovského paláce v Olomouci (1958); dveře a zádveří Zlaté brány u sv. Víta v Praze (1959); úprava Pinkasovy synagogy a okolí v Praze (1960); úpravy Starého paláce na Pražském hradě (1965); pavilon pro Reinerovu fresku v zámeckém parku v Duchcově (1966, realizace 1973 - 1982); generální plán úprav Pražského hradu (1966 - 1976) a Vyšehradu (1976 - 1978). Návrhy na kostely pro Prahu - Strašnice (1935), pro Zlín (1940), pro Prahu - Pankrác (1947) a pro Luhačovice (1967). Přestože realizace těchto kostelů byla vždy na dosah ruky, pokaždé zcela mimořádné (politické) okolnosti zmařily naděje na provedení. Další nerealizované návrhy profesora Sokola leží v zásuvkách, jeho literární činnost čeká na shrnutí a vydání.

Dopisy

✉ Dovolují si vám zaslát malý příspěvek a prosím o zaslání vašeho vždy zajímavého Oběžníku. A. A.

✉ Chtěla bych vám nejen poděkovat za zaslání posledních dvou čísel "Oběžníku", ale také projevit uznání, jak dobře jsou dělaná. Ostatně, tak je tomu vždycky. M. B.

✉ Snad se v létě přestěhuji do Lausanne - kdybyste si našli v centru Paříže trvalou kapli, mohl bych k vám občas přijet. Nebo kdyby mi biskupství v Paříži dalo na některé faře zdarma studio (na jídlo mi peníze stačí), mohl bych být u vás.

Od 1. ledna 1994 jsem v penzi, byl jsem těžce nemocen, ale už je to dobré. Letos, 22. května, slavím 80. narozeniny, tak přijďte na slavnost! Nechť vám všem v Paříži Bůh žehná, srdečně všechny zdravím. P. Antonín Bernáček

* Otci A. Bernáčkovi, zakladateli našeho Oběžníku, pevné zdraví a Boží ochranu přejí všichni jeho přátelé ve Francii. Ostatní přání a pozdravy lze zaslat na adresu:

P. A. Bernáček, 73949 METYLOVICE č. 120, République Tchèque

✉ Děkuji všem za krásný dopis a štědrý dar. Jste strašně hodní lidé! Velmi mne povzbudilo vědomí, že jsou na světě lidé, kteří moji snahu o zmírnění utrpení druhého člověka nepovažují za holou zbytečnost. Díky vám, chodí k nám třikrát týdně na hodinu rehabilitační sestra - rehabilitace jsou drahé, ale pro Pavlíka potřebné - a mohla jsem zaplatit homeopatické léky. (...) Pavlík už našťástí přestal mít ty strašné bolesti a lékařka tvrdí, že se jeho stav bude pomalu zlepšovat. Na vše schovávám účty - nechci, abyste měli dojem, že vás někdo využívá - ráda bych vám někdy ukázala, na co jste své peníze vynaložili. Jsem vám moc vděčná, že na Pavlíka myslíte a že se za něho modlíte. L. Heřmanová, Praha

* Jak jsme oznámili v minulém Oběžníku, ustavila se v rámci České katolické misie v Paříži malá skupina dobrovolníků, kteří chtějí pomoci jedenáctiletému P. Heřmanovi z Prahy k úplnému nebo částečnému uzdravení. Kdo z vás se chce a může k této skupině připojit, přihlaste se u paní Mileny DENOT 7, rue Jean Macé 91300 MASSY.

✉ Zasilám vám šek (...) určený na výdaje při léčení nemocného chlapce jménem Pavlík. Kéž by se jeho zdravotní stav stále zlepšoval! S pozdravy B. H.

Dlouhá, mělká chodba s velkými okny k severu hodila se výborně pro atelier, ale s úpravou si uživatel nedělal velké starosti. Čela tvořily dřevěné příčky, oddělující předsíň vpředu a Le Corbusierův kout vzadu, kde byla také knihovna v sousedství velké hromady uhlí. Topilo se v železných kamnech, jejichž komín byl vystrčen z okna, svítilo několika žárovkami s plechovými talířky. Corbusiera jsem znal z Prahy, zde jsem poznal i jeho bratrance Pierra Jeannereta, praktickou duši atelieru. Přijali mne se samozřejmou, ale běžnou vlnidností a hned se mne ptali, znám-li se s československým vyslancem Osuským. Byli trochu zklamáni, když jsem řekl, že ne. Později jsem se dozvěděl že Osuský byl v porotě na palác Společnosti národů v Ženevě, která dávala Corbusierovu projektu nějaké naděje pouze díky vyslancům československému a japonskému

*

Dostal jsem místo u hrubého dřevěného stolu, seznámil jsem se s ostatními kreslíči, přijal nějakou skromnou úlohu a už se o mne nikdo nestaral. Byla tu pestrá mezinárodní společnost, avšak žádný Francouz. Corbusier sám považoval se za cizince a za takového ho měli i Francouzi. Kdo se přihlásil, mohl pomáhat, ovšem zadarmo. Brzo jsem poznal, že to Corbusier může dobře potřebovat, často ta pomoc ale za mnoho nestála. Obávám se, že ani moje ne. Paříž byla příliš náročná a lákavá, než aby dovozovala sedět celý den nad prknem. Ale Corbusier i monsieur Pierre pro to měli plné pochopení. Bylo zde několik pozoruhodných lidí : P.S. Sert z Barcelony, později se stal profesorem na harvardské univerzitě; jemný a vzdělaný Mozskowski; Japonec Maekava.

Kreslil jsem cosi v měřítku 0,5 cm p.m. - byla z toho pak známá vila Savoye, ale v práci pokračoval někdo jiný. Brzy jsem viděl, jak skromné a řídké má Corbusier zakázky a jak mu tedy záleží na tom, aby získal projekt na Společnost národů, jenž by mu dal nejen možnost uskutečnit větší stavbu dle svých představ, ale také umožnil jeho studijní způsob práce, tak rozdílný od obvyklé projektantské praxe. Nepodařilo se, vznikla akademická slátanina oficielní pařížské architektury z Ecole des Beaux Arts. (...) Ale nečekaně přišla velká zakázka : Centrosouz, Ústřední svaz odborů - pro Moskvu. Celý atelier ožil, plány vznikly v několika týdnech. Suchému materiálu plánů dovedl dát Corbusier vzhled zajímavé grafiky pomocí vržených stínů, které se vystříkávaly tuší a popisy plechovými šablonami, užívanými pro nápisy na bednových zásilkách. S charakterem planografického tisku tvořilo takové "pojednání" překvapivou jednotu, po dlouhá léta to pak architekti na celém světě napodobovali - a my také. Když byly plány hotovy, napnuly se kolem stěn atelieru dráty, pomocí kuliček na prádlo se plány rozvěsily a pozval se tisk; byla to i pro laika zajímavá a originelní podívaná. (...)

Corbusier neřešil "problémy moderní architektury" jak jsem čekal, ale byl typem tvůrce, jdoucího za něčím novým. Architektura se zde rodila ne z teoretických úvah, ale ze snahy, nalézt všemu novému, co doba přinesla, novou odpovídající podobu a zůstávala v podstatě tím, čím vždy byla, tedy výtvarným dílem. Přijel jsem z Prahy, kde materialistické teorie Bauhausu nabývaly vrchu a tak Paříž mi dodala odvalu a sílu postavit se proti tomuto proudu. (...)

Ale hlavní poučení z Paříže byla Paříž sama. Octl jsem se ve světě tak odlišném od Prahy, v městě, jehož rozloha a velkorysost vyjadřovala tak výmluvně jeho váhu v tehdejší světě kultury. Nezaujal mne však tolik kulturní lesk Paříže, na kterém Francouzi neměli - zejména ve výtvarném umění - hlavní podíl, ale ona Paříž minulého století, ještě zcela francouzská. V ní, a v jejích architekturách jsem nalézal

- Česká katolická misie v Paříži a redakce *Oběžníku* vyslovují upřímné poděkování Otci M. Beguinovi z Versailles za zprostředkování tisků titulních listů *Oběžníku*.

Na Českou katolickou misii a na *Oběžník* přispěli

Bílek	Komeda	Mainguet
Ignatovitch	Kříž M.	Novák F.
Kolečkář	Kurzweil	Tichý

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAT!

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

K nezábavnějšímu čtení nyní patří futurologické úvahy z populárně naučných tiskovin šedesátých let. Dočtete se tam například, že v 80. letech bude na Měsíci stálá lidská osádka a bude se tam pěstovat kukuřice. Ti nejstřízlivější lokalizovali do Prahy 90. let nadúrovňovou městskou dráhu svišticí stopadesátikilometrovou rychlostí na magnetických polštářích. Naproti tomu nikdo (slovy nikdo) v těchto časopisech nepředpokládal pád komunismu.

Prof. MUDr. C. Hüschl DrSc.

*

Byla to snad hloupost, pýcha anebo zvyk, nevím, ale v každém případě jsem se v osvobozené vlasti ocitl s automobilem. V zemi, kde se zloději zmocní i bavoráka samého ministra vnitra. Rozdíl mezi mnou a ministrem ovšem vězí v tom, že jemu na zahvízdání přistaví jiný, zatím co mně nezbyvá než opatřit si ho za své. Spoléhat na štangli volant zajišťující bylo zřejmě málo, neboť profíci pracují s odtahovým vozidlem, a na to je jakékoli zajištění krátké. - Před časem otiskly pražské noviny výzvu k občanům, aby si všímali podezřelých odtahovacích vozidel. Leč, žurnální cestou se dovidám, že někdy jsou tato vozidla zločinců obsluhována posádkami s policejními průkazy. Je to nemožné ? Je to možné ? Utěšivé je jen to, že spolu s ministrem vnitra jsem ve statistice těch, kterým byl ukraden automobil. Konečně jsem jednou v lepší společnosti.

Jan Beneš.

Kresba Jan Bemat.

"Kde mám berle ?" pobíhal zmateně. ~ "Zase nudle ?" procedil Harwey. ~ "To přece není vaše nevěsta", vedl si svou. ~ "To je sněhu", napadlo ho.

*

Alena Vostrá, Lingvistická cvičeni.

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:

Nikoli kádry -
honoráře rozhodují vše.

Attention, changement d'adresse: CENTRE SEVRES
35, bis rue de Sèvres 75006 PARIS, tél. 44 39 75 00

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris